

Narciso

Direcció i guió: Marcelo Martinessi **País:** Espanya **Durada:** 101 min **Any:** 2026 **Gènere:** Drama, *thriller* **Interpretació:** Diro Romero, Manuel Cuenca, Margarita Irún, Arturo Fleitas... **Música:** Zeltia Montes **Fotografia:** Luis Armando Arteaga **Distribuïdora:** Bteam Pictures
Estrena a Espanya: 02/10/2026
No recomanada per a menors de 16 anys
Versió original en espanyol

SINOPSI

Paraguai, 1959. Sota el règim militar asfixiant del general Alfredo Stroessner, el carismàtic i misteriós Narciso torna de Buenos Aires amb el rock & roll a les venes. Es converteix en una sensació radiofònica i un símbol de llibertat. Desitjat per homes i dones, en Narciso captiva i inquieta. Després del seu darrer concert, el troben sense vida brutalment assassinat. En un país on regna el silenci i la por ofega la veritat, qui va matar en Narciso? (FilmAffinity)

CRÍTICA

18/02/2026 - BERLINALE 2026: Marcelo Martinessi replanteja un episodi de la història del Paraguai com un claustrofòbic thriller polític sobre la modernització, la visibilitat queer i l'autoritarisme

El cineasta paraguaià **Marcelo Martinessi** torna a la Berlinale, on la seva òpera prima *Las herederas* va rebre l'Os de Plata a la Millor Actriu i el Premi Alfred Bauer el 2018, amb el drama d'època **Narciso** que s'estrena a la secció Panorama. La pel·lícula, que està ambientada a Asunción el 1959, revisita un moment formatiu de la història del Paraguai sense aferrar-se a les convencions del drama històric. En canvi, Martinessi emmarca l'època a través de l'atmosfera d'un *thriller* paranoic. En **Narciso (Diro Romero)**, un jove cantant convertit en locutor de ràdio, és trobat sense vida després de la seva última emissió, en un moment en què un règim militar en ascens consolida el seu poder. La seva popularitat ha augmentat amb l'arribada del *rock and roll* nord-americà, situant-lo a la cruïlla de la identitat nacional, l'ansietat sexual i la influència geopolítica.

Mentre que *Las herederas* estudiava els sediments de la dictadura a la vida privada centrant-se en dones burgeses d'edat avançada, **Narciso** explora les primeres tensions que aquesta va generar a l'esfera pública. Martinessi continua mostrant interès per la repressió als àmbits socials, sexuals i generacionals, però canvia el focus de la psique femenina a l'entorn masculí. El mateix Narciso no funciona tant com a protagonista, sinó com un enigmàtic catalitzador la presència del qual posa en marxa els esdeveniments.

Entre els que es veuen atrets cap a la seva òrbita hi ha el director de ràdio Lulú (**Manuel Cuenca**), que està remodelant la programació per afavorir el *rock and roll* per sobre de la tradició folklòrica paraguaiana, i l'ambaixador americà Mister Wesson (**Nahuel Pérez Biscayart**), la implicació del qual va més enllà de les importacions culturals i s'estén a projectes d'infraestructura. Tots dos queden captivats pel carisma d'en Narciso, que es converteix en una superfície sobre la qual es projecten la luxúria, el desig i la preocupació.

La pel·lícula no adopta l'estructura clàssica de buscar el culpable. En comptes de centrar-se en això, Martinessi situa la història dins un moment històric en què la música pop estrangera va xocar amb el folklore local i una generació més jove es va enfrontar a la possibilitat de la mobilitat social i el canvi cultural. Tanmateix, l'atmosfera resultant suggereix canvis graduals, amb prou feines perceptibles, que planen sobre la societat.

El director de fotografia **Luis Arteaga** reforça les dinàmiques espacials claustrofòbiques de la pel·lícula. Gran part de l'acció succeeix en espais interiors constrets, especialment dins de l'emissora de ràdio, mentre que les seqüències nocturnes subratllen el caràcter transitori de la presència d'en Narciso. Martinessi opta per una narració el·líptica que preserva l'enigma del personatge.

Com a film de gènere històric que explora el sorgiment de l'autoritarisme, **Narciso** funciona com una obra de cambra, amb un enfocament que contrasta amb allò opulent i teatral de sèries recents com *Mussolini: El hijo del siglo*, de Joe Wright. En canvi, Martinessi posa l'èmfasi en la insinuació i l'ambient, examinant com es consolida el poder a través d'ajustaments graduals. La recurrent emissió de *Dràcula*, transmesa des del mateix estudi on en Narciso presenta nova música, adquireix una ressonància al·legòrica: la figura del vampir representa la sigil·losa absorció de l'autoritat a la vida quotidiana.

Combinant el drama d'època amb elements de misteri i *thriller* paranoic, i introduint la perspectiva *queer* en un entorn social repressiu, Martinessi elabora un estudi sobre la transició cultural en què la vulnerabilitat personal i la transformació política es desenvolupen paral·lelament.

Martin Kudláč - cineuropa.org